

ченъ отъ Апостола Петра, ако и да не вѣше въ числото на дванайстѣхъ Апостоли.

5.) Ако вѣхъме дали право на Римлянитѣ; чи Апостолъ Петръ е приелъ нѣкое по голѣмо преимѣство и властъ отъ дрѣгитѣ Апостоли, което тѣй (Римлянитѣ) никогн неможатъ да докажатъ; пакъ неможе това да взде, защото наслѣдницитѣ мѣ, приѣха същото преимѣство и властъ. Най послѣ ако бы могло и това да взде, тогава бы питалихъ отъ далѣко, съ какво можатъ да докажатъ, какъ, Епископитѣ на градътъ Римъ иматъ право да вздатъ на Апостолъ Петра наслѣдници, а не на дрѣгито? — Ако и да вѣше Апостолъ Петръ нѣкогн въ Римъ, което е още неизвѣстно, нъ напротивъ извѣстно е, какъ той (Апостолъ Петръ) вѣше Епископъ въ Антиохійскій градъ. Нъ ако дозволимъ да е былъ Апостолъ Петръ въ Римъ; дали саѣдва отъ това, какъ само Римскитѣ Епископи иматъ право да вздатъ нѣгови наслѣдници? — Ако сичкитѣ дрѣгн Апостоли въ Църквата Христова иматъ по сичката вселенна наслѣдници, защо не бы могъли и Апостолъ Петръ да има по-хѣбави наслѣдници?

Римлянитѣ доказватъ:

1.) Съ рѣчитѣ на Христа Спасителя, които каза на Петра: „И азъ на тебѣ говоръж, какъ ти си Петръ, и на този камъкъ ще си съзъда Църквата и Адскитѣ врата нѣможатъ да ъ разсипатъ; — и ще ти дамъ ключевитѣ на Небесното Царство, и каквото свържешъ тѣкъ на земьта ще ти взде свързано на Небето, а каквото разрѣшихъ на земьта, ще ти взде разрѣшено на Небето.“ — Отъ този примѣръ Римлянитѣ раздмѣватъ като да